

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

ԱՍՏԵՂԱՆԱԻ

Պիսի խզուի ֆեզմէ ինծի ձրգուած շղրան
Ո՛չ թէ կեանքին մէջ ալ մահուան մեծ հրաժեշտով,
Պիսի բացուի նոր հայելի մը երկնաթով,
Ու մենք սիրոյ պիտի անցնինք լուսեղ համբան...

Բայց անկասկած ո՛չ դուն ինձմէ եւ ո՛չ ալ ես
Քու հոգիէդ մասնիկ մը շող պիտի պահեմ. —
Այս կեանքին մէջ գուցէ միայն ըստեւրդ եմ,
Ու մահն ոչինչ պիտի փանդէ բաժնելով մեզ...

Նոյն այս աղբիւրն իր վրնիս երգն արժաբանունչ
Պիսի ընէ՛ մեր մեկնումին դեռ լըսելի.
Մեր անիւնէն ի՛նչ նոր կեանքեր պիտի առնեն շունչ...

Ես փու արեւդ բրդիսած էի, դուն՝ իմ արեւս...
Քեզմէ ինծի շղթայ մը նոր պիտի ձրգուի.
Աստեղանա՛ւ այս երկրին շուրջ, յաւերժապէս ...:

ԱՐՄԷՆ ԵՐԿԱԹ

ԻՄԱՍՏՈՒԹԻՒՆ ԱԼԵՂԵՐ

Տրկարութեան մեղքերու, տարակոյսիս, երկիւղիս,
Ձիղերու՝ ցո՛ւնց, աչքերու արցո՛ւնք բերող յոյզերու,
Կուզեմ որ արդ յաջորդէ հայատնութիւնը ներուս:

Իմաստութիւնն ալեհեր թող պահ մը զիս համբուրէ...
Տառապանքիս շրնորհէ թող տառապանքն՝ դեղքափ...
Սորվի՛մ, ով կեանք, չընկղմած՝ մութ ջուրերու մէջ անափ,
Թէ ցաւիս դէմ՝ ուրիշին ցաւն հոգեհա՛ց կը բուրէ:

Սորվիմ ըլլալ վիշտերու հետ առանձին ու անձայն,
Մերժե՛լ ըստին արցունքին, չըվսահի՛լ բառերուն...
Նայածքներու մէջ ժպտուն եւ կամ խոժոռ՝ տեսնել նո՛յն
Անձէն բրդիսած ու անձին դարձող գորո՛վն ետական:

Տրուի ինծի թող կեանքին ուղիներէն՝ բարձրալիզ
Անցնիլ հանդա՛րս վեհութեամբ, ցաւի՛ս անգամ ժպտելէն. ..
Իմ հողմակոծ հոգիիս ըլլալ հեզմանք ապաւէն...: